

Holly Hepburn

Terugkeer naar
Half Moon Farm

Deel 1
Lentekoorts

1

‘Zijn we er bijna?’

Het was een vraag die Daisy Moon ongeveer elke twintig minuten had gehoord gedurende de rit van drie uur vanuit Milton Keynes. En ze wist zeker dat die nog minstens één keer gesteld zou worden voordat ze hun bestemming bereikten. Met haar laatste beetje geduld keek ze in de achteruitkijkspiegel, ving de vervelde blik van haar jongste zoon Finn en deed haar best te glimlachen. ‘Het duurt nu echt niet lang meer.’

Een kreun van ongeduld klonk vanaf de andere kant van de achterbank. ‘Als je de moeite had genomen de borden langs de weg te lezen, hoefde je dat niet te vragen,’ wees zijn broer Campbell hem terecht. Hij keek over zijn bril heen alsof hij een oude, grijze professor was in plaats van een tienjarige. ‘Kijk, op dat bord staat MISTLETHORPE: 1,5 KILOMETER. Goede aanwijzing, denk je ook niet?’

Finn rolde met zijn ogen. ‘Maar we gaan niet naar Mistlethorpe. We gaan naar Half Moon Farm en wie weet hoe ver dat daar vandaan ligt?’ Hij vertrok zijn sproetige gezicht tot een spottende grijns. ‘Daar heb je geen borden van gezien, of wel soms, meneer de slimmerik?’

Het gesprek ging over in een goedmoedig gekibbel, zoals gewoonlijk. Daisy keek weer naar de weg en vroeg zich, niet voor het eerst, af hoe het haar was gelukt een tweeling te baren die compleet tegenovergesteld was. Finn was een ruw, sportief, constant vies kind; zijn blonde haar zat nooit netjes plat, zijn blauwe ogen bleven zelden langdurig op één onderwerp gericht en in zijn kleren ontstonden spontaan gaten, vooral op de knieën. Campbell daarentegen leek wel geboren als iemand van middelbare leeftijd, hoewel hij maar zes

minuten ouder was; zijn haar was zorgvuldig over zijn schedel gekamd, zijn blauwe ogen zagen werkelijk alles vanachter de bril die hij droeg vanwege een licht astigmatisme, en hij zou nog geen sport beoefenen als zijn leven ervan afhing, zelfs niet op een spelcomputer. Lezen was zijn passie, naast een ietwat intense belangstelling voor alles wat met geschiedenis te maken had, en hij was vaak met zijn neus in een boek te vinden; hij las werkelijk alles, van een encyclopedie tot een spannend fictief verhaal. Het verbaasde Daisy dat hij het Mistlethorpe-bord gezien had, want ze zag hem zelden opkijken van het boek dat op zijn schoot lag. Maar ze was met haar aandacht bij de bochtige, veel te smalle landweggetjes geweest die compleet anders waren dan de rechte wegen in Milton Keynes, terwijl ze tegelijkertijd worstelde met het vreemde gevoel dat ze kreeg nu ze hier na bijna twintig jaar weer reed. Maar Campbell was al nieuwsgierig en opgewonden over hun nieuwe thuis sinds ze het nieuws over de verhuizing had verteld, dus ze had moeten weten dat hij goed zou opletten nu ze zo dichtbij waren. Finns reactie was en bleef duidelijk minder enthousiast en dat had Daisy's schuldgevoel geen goed gedaan. Het leven van beide jongens werd ontwricht, maar Finn had absoluut het meeste te verliezen en het hielp helemaal niet dat ze niet bepaald een keuze had gehad. Ze kon alleen maar hopen dat hij bij zou draaien wanneer ze arriveerden op Half Moon Farm en er verliefd op zou worden, net zoals zij er al die jaren geleden verliefd op geworden was.

Het bord dat hen welkom heette in Mistlethorpe verscheen een paar minuten later en bezorgde Daisy weer een stoot van tegenstrijdige emoties. Ze kreeg zo'n vreemd gevoel; het was heel lang geleden dat ze dat bord voor het laatst gezien had en toch voelde het alsof ze nooit was weg geweest. Haar geheugen toverde een beeld tevoorschijn van het dorpsplein; het gras was een geelbruin tapijt met daarop verspreid eikenbomen en witte paardenkastanje. Aan de ene kant stak de kerktoren boven de weelderige groene boomtoppen uit, die reikte naar de kleine wolkjes in de anders zo wolkeloze blauwe lucht. Een waas van hitte deed de lucht trillen en de winkels vervagen die langs de hoofdweg lagen en verschroeide de grond, waardoor de scherpe geur van verbrande aarde in de stilstaande, zware lucht hing.

Niets bewoog, behalve een vogel met grote vleugels die hoog in de lucht rondcirkelde. Plotseling kletterden er regendruppels op de voorruit, waardoor Daisy even met haar ogen knipperde terwijl ze de auto de lange bocht in stuurde die het dorp aan het zicht onttrok. Het zou nu waarschijnlijk allemaal anders zijn, dacht ze. Boven alles was het april, niet augustus, en het voorjaar zou ongetwijfeld een heel andere sfeer met zich meebrengen, zelfs als de structuur van het dorp niet veel veranderd was.

Het was een vreemd staaltje nostalgie, dat ze zich alleen maar de zonneshijn en de hitte tijdens die eindeloze zomervakanties herinnerde. Er moesten ook regenachtige dagen zijn geweest, dagen waarop ze in het huis opgesloten had gezeten met een puzzel of een boek, maar dat kon ze zich niet herinneren.

Er klonk een klaaglijk gemiauw vanuit het mandje op de passagiersstoel en een pluizig, oranjekeurig pootje sloeg tegen het tralie-deurtje. ‘Het duurt niet lang meer, Atticus,’ zei Daisy troostend. ‘Nog anderhalve kilometer ongeveer.’

De reis was hem goed afgegaan en hij had nauwelijks geluid gemaakt, waardoor ze ervan uit was gegaan dat hij het grootste gedeelte van de tijd geslapen had. Het was nog maar de vraag hoe het hem zou gaan bevallen in hun nieuwe huis; de uitgestrekte velden en de oude hagen waren iets heel anders dan zijn geordende territorium in Milton Keynes, maar ze voelde een soort trieste zekerheid dat hij zijn wilde instincten zou gaan omarmen. Ook daar kon ze niet veel aan veranderen, ze kon alleen maar hopen dat de vogels en andere dieren van Half Moon Farm klaar waren voor hun nieuwe meester, de kater.

Eindelijk was het einde van de bocht in zicht en zag Daisy Mistlehorpe tevoorschijn komen. Het zag er nog precies zo uit als in haar herinnering: de boogbrug over de rivier de Mistle die door het dorp kronkelde, de wegsplitsing bij het stukje driehoekig groen, het korte rijtje winkels dat overheerst werd door de elegantie van de uit rode bakstenen opgetrokken Dragon Inn en boven dat alles uit, helemaal aan het einde van Mistle Lane, was de watermolen te zien, met het enorme rad dat ietwat gevaarlijk boven op zijn eigen robuuste, stenen brug was geplaatst.

Daisy voelde iets veranderen in haar binnenste toen ze langzamer ging rijden om het uitzicht in zich op te nemen, iets berustends in haar botten dat een aangename warmte verspreidde door de rest van haar lichaam, een gevoel van blijdschap dat ze weer hier was. Sommige dingen waren nieuw: de bosjes narcissen verspreid over het gras en de vrolijke, kleurige vlaggetjes die zigzaggend tussen de lantaarnpalen boven de weg hingen.

Er waren weinig mensen op straat en nog minder auto's - niet bepaald verrassend aangezien het laat in de middag was op een regenachtige paasmaandag - maar de essentie van de plek leek onveranderd. Een blik in de spiegel onthulde Campbell en Finn die als stokstaartjes rondkeken en de omgeving met openlijke nieuwsgierigheid in zich opnamen.

‘Wauw, is dat echt een kasteel?’ Finn draaide zijn nek zo ver naar links dat hij bijna achterom keek, waar de onmiskenbare grijze torentjes van Winterbourne Castle boven de bomen uit staken.

‘Dat klopt,’ zei Daisy glimlachend. ‘Het wordt zowaar vermeld in het *Domesday Book*, hoewel ik denk dat de huidige gebouwen slechts uit de veertiende eeuw dateren.’

‘Ik zei je toch dat er een kasteel was,’ zei Campbell, die zowel berustend als bedroefd klonk. ‘Kun je je dat niet herinneren?’

Finn snoof. ‘Nee. Heeft het een gracht en een valpoort?’ Zijn gezicht lichtte op. ‘Heeft het die gaten in het plafond waar soldaten kokende olie doorheen goten op het hoofd van indringers?’

Daisy schudde haar hoofd. Typisch Finn om alleen de meest gruwelijke details van *Horrible Histories* te onthouden. ‘Ik verwacht van wel,’ zei ze. ‘Vroeger was het toegankelijk voor publiek, dus misschien kunnen we er eens een kijkje gaan nemen zodra we alles een beetje op orde hebben.’ Hun onmiddellijk enthousiast knikkende hoofden herinnerden Daisy er even aan dat ze niet altijd zulke tegenpolen van elkaar waren. Misschien konden ze dit wel doen voordat ze op hun nieuwe school zouden beginnen na de paasvakantie, een manier om ze langzaam aan het dorpsleven te laten wennen, hoewel er een hoop afhing van wat Daisy zou aantreffen op Half Moon Farm. Totdat ze de mate van haar moeders slechte gezondheid kon peilen was het waarschijnlijk beter om geen beloftes te maken

die ze niet kon nakomen. ‘Daar zijn de dorpswinkels,’ zei ze, terwijl ze naar de rij gebouwen van rode baksteen wees die langs de hoofdweg stonden. ‘Er is een slager, een bakkerij...’

‘Een *Match Attax*-ruilwinkel?’ onderbrak Finn haar hoopvol, refererend aan zijn eindeloze obsessie met de smalle pakjes met voetbalkaartjes waaraan hij wekelijks zijn zakgeld spendeerde.

‘Dat zul je moeten afwachten,’ antwoordde Daisy, terwijl ze heimelijk dacht dat het niet zo heel erg zou zijn als hij zijn zakgeld zou gaan leren sparen in plaats van het te verbrassen. ‘Maar als ze ze hier niet verkopen, dan vast wel in Canterbury.’

Campbells aandacht werd getrokken door het grote, houten rad van de molen, dat opdoemde toen ze verder het dorp in kwamen. ‘Moet je dat reusachtige ding zien,’ zuchtte hij met grote ogen. ‘Werkt het nog?’

‘Voor zover ik weet wel,’ antwoordde Daisy. ‘De molen produceert biologisch meel, dus ik neem aan dat ze de rivier nog steeds gebruiken om het rad aan te drijven en het graan te malen.’

‘Het draait nu waarschijnlijk op elektriciteit,’ zei Campbell terwijl hij zijn bril omhoogduwde op zijn neus. ‘Of misschien wel een combinatie van waterkracht en elektriciteit voor maximale efficiëntie.’

Naast hem gaapte Finn. ‘Jij bent echt een nerd. Wat maakt het nou uit hoe ze dat stomme meel maken? Wat ik wil weten is of we in de rivier mogen zwemmen. Mogen we dat, mam? Zeg alsjeblieft ja.’

Daisy zag het kristalheldere water van de Mistle voor zich, kabbelend onder bruggen en slingerend langs de weg. Het kronkelde door de bossen naar de zuidkant van de boerderij en ze herinnerde zich hoe ze in het ondiepe water regenboogkleurige libellen achterna had gezeten en hoe haar sandalen een krakend geluid hadden gemaakt op de steentjes op de bodem terwijl ze rondspartelde. Was het water echt zo zuiver geweest, of was deze herinnering ook iets te rooskleurig? ‘Ik ben bang dat het niet diep genoeg is,’ zei ze tegen Finn, die onderuitzakte in de stoel. ‘We zullen op zoek moeten gaan naar een zwembad.’

Campbell was nog steeds volledig in beslag genomen door het waterrad en de aangrenzende molen. Hij leunde naar zijn broer toe om het beter te kunnen zien.

‘Blijf aan je eigen kant,’ mopperde Finn.

‘Maar van daaruit kan ik het niet goed zien,’ sprak Campbell hem tegen.

Finn fronste. ‘Het is maar een stomme, oude molen op een stomme, oude brug.’

‘Het enige stomme ding dat ik nu kan zien ben jij!’

‘Jongens...’ kwam Daisy tussenbeide met een waarschuwende toon in haar stem.

‘Het is zijn schuld,’ protesteerde Finn en hij klonk gekwetst. ‘Waarom is hij zo geobsedeerd door oude gebouwen? Ze zijn saai.’

Campbell nam een verdedigende houding aan en Daisy wreef vermoeid over haar gezicht. De rit was minder vol met ruzies geweest dan die had kunnen zijn en ze nam aan dat het wel logisch was dat ze nu wat ongedurig werden.

‘Kijk, hier is Thieves Lane,’ zei ze, terwijl ze de richtingaanwijzer aanzette en de eenbaansweg op reed die naar Half Moon Farm leidde. ‘We zijn er bijna.’

Nu ze nog maar een kilometer te gaan hadden, gingen Daisy’s gedachten naar de boerderij zelf en ze voelde een vleugje angst in haar maag opborrelen toen ze bedacht wat ze er aan zou kunnen treffen. Zou het nog steeds de schilderachtige, ouderwetse charme uitstralen die haar grootouders met zoveel moeite hadden weten te bewaren? Daisy’s moeder had hun passie niet gedeeld wat de erfenis en geschiedenis van de hopboerderij betrof - ze was niet voor niets op haar zestiende naar Brighton gevlucht - maar ze zou zeker geen grote veranderingen hebben aangebracht toen de boerderij eenmaal van haar was. En toen voelde Daisy hoe haar voorhoofd zich samentrok tot een frons, omdat er een grotere invloed in Rose Moons leven was geweest dan de wensen van haar overleden ouders. Daisy’s stiefvader was een kille man die nergens sentimentele waarde aan hechtte, laat staan aan de plek die jarenlang zoveel voor haar had betekend. Hij had catastrofale schade toegebracht aan de relatie die zijn vrouw met haar enige dochter had en wie weet wat voor schade hij elders nog had aangericht? Hoewel Daisy het te ver vond gaan om iemand dood te wensen, was ze toch opgelucht dat hij er niet meer was. Anders was ze niet naar Half Moon Farm teruggekomen.

Achter haar was de tweeling opgehouden met kibbelen en de jongens waren nu stil van verwachting. Daisy zette haar zorgen opzij toen ze vaart minderde en ze het dubbele hekwerk naderden bij de ingang van de boerderij. ‘Daar zijn we dan,’ zei ze, terwijl ze langzaam naar links stuurde. ‘Ons nieuwe thuis.’

Heel eventjes was Daisy weer negen jaar oud. Haar blik ging over de geplaveide binnenplaats met haar oude wensput naar het geruststellende uitzicht op het rechthoekige hophuis van twee verdiepingen, dat al honderden jaren het hart van de boerderij vormde. Groene takken met blauweregen krogen over de eikenhouten deur; ze waren zwaar door de ongeopende knoppen die binnenkort zouden openbarsten tot een paarse pracht. Aan de ene kant van het gebouw waren twee cirkelvormige rondelen waarin de ovens stonden die de pas geoogste hop droogden. Hun kegelvormige daken van rode tegels en wit afgezette schoorsteenkapen hielden lichtjes in tegengestelde richting, alsof ze dronken waren.

Andere gebouwen lagen verspreid door de tuin, in de vorm van een hoefijzer. Voor zover Daisy zich kon herinneren waren de meeste schuren voor opslag bedoeld, maar een of twee werden gehuurd door dorpsbewoners en ze zag dat alle schuren nu voorzien waren van een bordje met daarop de naam van de zaak die erin gevestigd was. Het leek erop dat Half Moon Farm tegenwoordig onderdak bood aan meer dan alleen hop. Ze verheugde zich erop om meer te weten te komen over haar nieuwe, onverwachte bureu.

‘Gaan we daar wonen?’ vroeg Campbell. Daisy keek achterom en zag hoe hij met ogen als schoteltes naar de ronde torens van het hophuis keek.

‘Nee, we gaan bij oma in het huis wonen,’ antwoordde ze, en ze wees naar de omheinde weg die naar links boog tussen het hophuis en een van de schuren. ‘Daar om de hoek is het.’

Finn toonde echter meer interesse in de borden die op de schuren hingen. ‘Wat is WAGGY MAMMA’S?’ vroeg hij fronsend. ‘Een restaurant?’

Daisy bekeek de afbeelding van twee getekende honden die naar elkaar opsprongen rondom de naam van de zaak. ‘Dat denk ik niet,’ antwoordde ze. ‘Misschien is het een trimsalon?’

‘Geweldig,’ grijnsde Finn. ‘Je weet wat Atticus van honden vindt.’ Ze slikte een kreun in. Je kon wel zeggen dat de kat een bepaalde reputatie had genoten in hun oude buurt sinds hij een husky had aangevallen die drie keer zo groot was als hij, maar Daisy had altijd volgehouden dat hij, ondanks al die brandie, diep vanbinnen heel zachtaardig was. Die overtuiging zou op de proef gesteld gaan worden met al die vertroetelde honden die zich telkens op zijn terrein bevonden.

Campbell was ook aan het rondkijken. ‘DARLING BUDS verkoopt waarschijnlijk planten en DOTTIE’S POTS zal wel borden en dergelijke verkopen.’

Beide waren goed gegokt, dacht Daisy, hoewel de namen al veel weggaven. ‘En BREW CREW?’ vroeg ze.

‘Bier!’ verkondigde Finn triomfantelijk.

‘Misschien ook niet,’ sprak Campbell hem tegen, maar Daisy voelde aan dat hij niet zo serieus was. ‘Het zouden deftige theezakjes kunnen zijn, of...’

Zijn broer keek hem meewarig aan toen hij afdwaalde, en keek toen naar het laatste gebouw; het enige dat eruitzag alsof het al een tijd niet open was geweest. ‘Wat is MERRY MISTLETOE?’

‘Ik heb geen idee,’ antwoordde Daisy met haar lippen in verwarring op elkaar geperst. ‘Misschien is het een kerstwinkel met decoraties en dat soort dingen.’

Geen van beide jongens leek erg onder de indruk van deze mogelijkheid. ‘Met andere woorden: saai spullen,’ snoof Finn en deze keer ging Campbell daar niet tegenin.

‘Kunnen we het huis gaan bekijken?’ vroeg hij.

Daisy liet de vraag even bezinken. Nu het moment daar was, werd ze zich bewust van de knoop van weerstand die zich in haar maag had gevormd. Het huis zelf was niet het probleem - ze kon nauwelijks wachten om in de deuropening te staan en de bekende geur in te ademen die haar altijd gerustgesteld had en haar ervan verzekerd had dat ze gearriveerd was. Maar er zou deze keer geen allesomvattende knuffel van haar oma zijn om haar welkom te heten en haar opa zou haar haren niet in de war brengen door haar liefdevol over het hoofd te strijken. Geen enthousiast gekwijn van hun bordercollie,

Mitch. Alleen haar moeder zou er zijn, zwak en hulpbehoevend, en de herinneringen aan de vakanties in het verleden.

‘Mam?’ vroeg Finn op ongewoon bedeesde toon. ‘Is alles goed met je?’

Daisy rechtte haar schouders en wierp hem een geruststellende glimlach toe via de achteruitkijkspiegel. ‘Met mij gaat het helemaal prima. Kom op, we gaan jullie oma zoeken.’